

VISIOENEN OVER DE KERK

“De poorten der Hel zullen haar niet overweldigen”

ZALIGE ANNA KATHARINA EMMERICK

Anna Katharina Emmerick

° 8 september 1774

+ 9 februari 1824

Visioenen over de crisis van de Kerk

Visioenen voor onze tijd

“ ... de poorten der Hel zullen haar niet overweldigen ... ”

Gedigitaliseerd in 2016

Inhoud

Een Engel voert Anna Katharina rond boven Europa	1
Het valse oecumenisme	5
Ontheiliging van de H. Eucharistie	5
Afschaffing van de zegen	6
Het celibaat	6
De anarchie in de Kerk	6
Het hedonisme en het kruis	7
De grote beproeving	8
De Rozenkrans, het wapen van de eschatologische strijd.....	8
Het onweer	8
De stervende natuur.....	9
50 of 60 jaar voor het jaar 2000.....	9
De verblinding	10
Is de Rooms-Katholieke Kerk de enige Ware?	11
De macht van de priesterwijding	12
De afbraak van de Kerk	13
De verduistering van de Kerk	14
Het overbrengen van de Kerk	16
De Tegenkerk.....	17
De twee steden.....	18
Het gevecht van de H. Michaël	19
Het onbevlekt Hart van Maria is de weg tot het H. Hart van Jezus.....	20
De sterke Vrouw	20
De zuivering	22
De komst van het Rijk	23
De vernieuwing van de Kerk	23
Verantwoording	25

KORTE LEVENSSCHETS

Anna Catharina Emmerick werd geboren op 8 september 1774 te Flamschen bij Coesfeld in Westfalen. Haar ouders waren arme boeren en tot haar achtentwintigste bleef zij hen behulpzaam. Op haar vijfde hoedde zij vee. In haar twaalfde levensjaar, in 1786, deed zij haar Eerste Heilige Communie, waarna zij als dienstmeisje verhuurd werd aan een naburige, verwante landbouwer. Door de zware arbeid en de lange werkdagen werd zij na drie jaar ziek en ging in 1789 als naaister in de leer. Zij bleef dit tien jaar lang en was een tijdje zelfstandig. In 1799 offert zij drie jaar van haar leven op aan het arme gezin van organist Söntgen, samen met wiens dochter Clara zij in 1802 intrad bij de Zusters Augustinessen te Dülmen. Het klooster werd in 1811 door Napoleon opgeheven, waarna Anna Catharina op een kamertje ging wonen. Op 29 december 1812 kreeg zij de stigmata, die elf jaren, tot kort voor haar dood, in haar lichaam bleven. De schrijver en dichter Clemens von Brentano leerde haar kennen op 24 september 1818 en stelde haar visioenen op schrift. Na een leven van gebed en boete in totale overgave aan haar Heiland stierf zij op 9 februari 1824. Als klein meisje was zij reeds het speelkameraadje van het kind Jezus en de kleine Johannes (de Doper). Zij bood zich aan als offerziel voor priesters en zondaars. Zij had bovennatuurlijke kennis inzake relieken en heilige voorwerpen, kon in de zielen lezen en gaf menigeen goede raad. Haar visioenen zijn voortdurend herdrukt en voor jong en oud tot inspiratie geweest voor een diep christelijk leven. Ze werd op 3 oktober 2004 door Paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

DE VISIOENEN

Een Engel voert Anna Katharina rond boven Europa

“Ik zag verschillende delen van de aarde. Mijn gids (engelbewaarder) noemde mij Europa en toonde mij een zanderige hoek. Toen sprak hij deze merkwaardige woorden: “Ziedaar het vijandige Pruisen.” Vervolgens liet hij mij een meer noordelijke streek zien en zei: “Ziedaar, Moskou, dat heel wat ellende met zich meebrengt.”

“Als ik in een land kom zie ik meestal in zijn hoofdstad als een centraal punt de algemene toestand van dat land onder het beeld van nacht, mist en koude. Ik zie ook van heel nabij de voornaamste zetels van het verderf. Ik begrijp alles en zie in taferelen waar de grootste gevaren schuilen. Vanuit die haarden van bederf zie ik afwateringen en modderstromen zich over het land verspreiden als giftige kanalen te midden van vrome mensen in gebed, kerken waar het Allerheiligste Sacrament rust, ontelbare lichamen van heiligen en zaligen, alle werken van deugd, nederigheid, geloof, die een verlichtende uitwerking hebben, die rust brengen, die Helpen waar het nodig is. Vervolgens heb ik visioenen gezien waarin zowel de slechten als de goeden aan mijn ogen voorbij trekken.”

“Boven bepaalde plaatsen en steden zie ik schrikwekkende verschijningen, die hen met grote gevaren bedreigen of zelfs met totale vernietiging. Een plaats zie ik op een of andere manier wegzakken in de nacht, op een andere plaats zie ik het bloed in stromen vloeien in veldslagen die in de lucht worden geleverd, in de wolken. En de gevaren, de kastijdingen, zie ik niet als bestaande feiten, maar als gevolg van wat zich afspeelt in andere landen, waar de zonde losbarst in geweldpleging en verbeten gevechten, en ik zie hoe de zonde de roede wordt om de schuldigen te straffen.”

“Ik zweefde boven de plaats waar de H. Johannes Nepomecunus en de H. Wenceslaus rusten (Praag), alsook Ludmillus en andere heiligen. Onder de levenden zag ik weinig vrome priesters en het scheen mij toe dat de goeden en vromen zich gewoonlijk verborgen hielden. Ik ging steeds naar het zuiden en ik kwam voorbij de grote stad die door een hoge toren wordt beheerst (Wenen), en daaromheen veel straten en voorsteden. Ik liet de stad links liggen en ging over een gebied met hoge bergen (de Oostenrijkse Alpen), waar nog hier en daar veel vrome mensen wonen. Vervolgens ging ik steeds meer naar het zuiden en kwam in de havenstad, waar ik onlangs de H. Ignatius en zijn gezellen heb gezien. Ook daar zag ik veel verdorvenheid; ik zag ook de H. Marcus en andere heiligen. Ik ging naar de wijngaard van de H. Ambrosius (bisdom Milaan). Ik kwam bij de Sint Pieter en de Sint Paulus (Rome) en ik zag een duistere menigte vol droefheid, verwarring en bederf. Ik zag een verschrikkelijke dreiging boven de stad hangen, komend uit het noorden.”

“Vandaar trok ik over een groot water (Middellandse zee), dat eilanden omspoelde waar een mengsel is van goed en kwaad, en ik zag dat de meest geïsoleerden het gelukkigst waren en het meest lichtgevend. Toen ging ik naar het vaderland van Franciscus Xaverius (Spanje), want ik reisde in westelijke richting. Ik zag er veel heiligen en het land bezet door rode soldaten. Zijn meester was overzee naar het zuiden gevlucht, naar een land dat tamelijk rustig was in vergelijking met het land van Ignatius, waar ik binnenging en dat ik in een verschrikkelijke toestand aantrof. Ik zag duisternis verspreid boven heel die streek, waarop vanwege Ignatius een schat van verdiensten en genaden rustte.”

“Ik zag enorme gruwelen zich over het land verspreiden. Mijn gids zei: “Vandaag is het hier Babel.” En ik zag in heel het land een lange keten van geheime genootschappen met werkzaamheden als in Babel. Ik zag alles wat heilig was verwoesten en goddeloosheid en ketterij hun intrede doen. Ook dreigde er een nabije burgeroorlog en een binnenlandse crisis die alles ging verwoesten.”

“Van dit ongelukkige land werd ik overzee, ongeveer naar het noorden, naar het eiland van St. Patrick gevoerd (Ierland). Er waren alleen maar Katholieken, maar zij werden zwaar onderdrukt. Toch hadden zij betrekkingen met de paus, maar in het geheim. Er was nog veel goeds in dat land, omdat de mensen één waren. Van het eiland van St. Patrick kwam ik over een zeearm boven een ander groot eiland (Engeland). Het was duister, nevelig en koud. Hier en daar zag ik groepen vrome sekteleden. Overigens was alles daar in gisting. Bijna heel het volk was verdeeld in twee partijen en zij waren bezig met duistere en smakeloze intriges. De grootste partij was de slechtste. De kleinste partij had de soldaten onder orders. Die was ook wel niet veel zaaks, maar toch beter. Ik zag een grote verwarring en een naderende strijd en ik zag hoe de minst talrijke partij de overhand kreeg. Bij dat alles ging het er afschuwelijk aan toe. Er was onderling verraad, allen hielden elkaar in de gaten en iedereen scheen zijn buurman te bespioneren. Boven dat land zag ik een grote hoeveelheid vrienden van God uit de voorbije tijd; hoeveel heilige koningen, bisschoppen, hoeveel verkondigers van het Christendom, die vandaar naar Duitsland waren gekomen om daar aan ons heil te werken. Ik zag de H. Walburga, koning Edward en ook de H. Ursula. Ik heb veel ellende en armoede in dat koude en mistige land gezien; ik heb er weelde gezien, ondeugden en talrijke schepen.”

“Vandaar ging ik naar het oosten over de zee naar een koud land, waar ik de H. Brigitta zag (Zweden), de H. Knud en de H. Eric. Dat land was rustiger en armen dan het voorgaande, maar het was even koud, mistig en somber. Er was veel ijzer en weinig vruchtbaarheid. Ik weet niet meer wat ik er gedaan of gezien heb. Iedereen was er Protestant.”

“Vandaar ging ik naar een onmetelijk land (Rusland), Helemaal duister en vol boosaardigheid. Er kwamen grote onweders voor. De inwoners waren

ongehoord hoogmoedig. Zij bouwden grote kerken en zij waren overtuigd het gelijk aan hun kant te hebben. Ik zag dat zij zich bewapenden en overal aan het werk waren: alles was somber en dreigend. Ik zag daar de kerk van de H. Basilius en nog andere. Op het kasteel met de glinsterende daken zag ik de Boze op de uitkijk zitten."

"Terwijl dit alles uit de duistere taferelen tevoorschijn komt als een ontwikkeling die ik op aarde zie in die landen, zie ik ook de goede, lichtende kiemen die daar zijn, taferelen doen ontstaan die zich in hogere regionen afspelen. Ik zie boven ieder land een wereld van licht, alles vertegenwoordigend wat door heiligen, kinderen van dat land, gedaan is, alles wat zij door de verdiensten van Jezus Christus aan genadeschatten van de Kerk daarop hebben doen neerdalen. Ik zie ook verwoeste kerken; daarboven zie ik kerken in het licht zweven. Ik zie bisschoppen, leraren, martelaren, belijders, zieners en alle bevoorrechte begenadigden die daar geleefd hebben; ik zie taferelen waarin hun wonderen worden afgeschilderd en de genaden die zij hebben ontvangen, de openbaringen, de voornaamste verschijningen die zij hebben gehad; ik zie al hun wegen en betrekkingen; de werkzaamheid die zij hebben uitgeoefend, dichtbij en van ver, de aaneenschakeling van hun inspanningen en wat die hebben opgeleverd tot op grote afstand. Ik zie hoe dit alles vernietigd is en hoe nochtans de zegen altijd blijft rusten op de wegen die zij zijn gegaan, hoe zij steeds verenigd blijven met hun vaderland en hun kudde door middel van vrome lieden, die hun gedachtenis bewaren. In het bijzonder hoe hun gebeente een bron wordt hun liefdevolle tussenkomst. Zonder Gods hulp zou men zoveel ellende en gruwelen niet kunnen verdragen zonder eraan te sterven."

"Ik zag hoe van de duivelen, die door Christus vastgeketend waren tijdens de nederdaling naar de onderwereld, sommigen kort tevoren waren losgemaakt en die sekte (de vrijmetselarij) hadden opgericht. Ik zag hoe in de komende generaties andere zouden worden losgemaakt."

"Ik zag de maatregelen met hun verschrikkelijke gevolgen, die de propagandisten van deze verlichting namen, overal waar zij aan de macht kwamen. Door hun invloed probeerden zij de goddelijke eredienst, evenals alle vrome oefeningen en praktijken, af te schaffen of uit te hollen door grote woorden zoals "licht", "geest", "broederliefde," woorden waaronder zij voor zichzelf en voor anderen de droevige leegte probeerden te camoufleren van hun ondernemingen, waarin God geen plaats heeft."

"Mijn gids leidde mij rond over heel de aarde. Ik moest voortdurend onmetelijke holen doorlopen, gemaakt uit duisternis, waar ik een onnoemelijk aantal personen naar alle kanten zag dwalen, bezig met duistere zaken. Het scheen mij toe, dat ik alle bewoonde delen van de aardbol doorliep en overal niets anders zag dan een wereld van ondeugd."

“Dikwijls zag ik nieuwe troepen mensen als van boven neervallen in deze verblinding van de ondeugd. Ik zag nergens verbetering... Opnieuw moest ik de duisternis in gaan en opnieuw moest ik de boosheid aanschouwen, verblinding, perversiteit, gespannen strikken, wraakzuchtige hartstochten, tweedracht, moorden, wellust en de afschuwelijke goddeloosheid van de mensen; allemaal zaken die hun geen enkel voordeel brachten, maar hen meer en meer ongelukkig maakten en steeds dieper in duisternis hulden. Dikwijls had ik de indruk, dat Hele steden zich op een smalle aardkorst bevonden en het risico liepen om in de afgrond te storten en wel spoedig.”

“Eens bevond ik mij in een zo verschrikkelijk zondige omgeving, dat ik dacht dat ik in de Hel was. Ik begon te schreeuwen en te zuchten, maar toen zei mijn gids: “Ik ben dicht bij je en waar ik ben kan er geen Hel zijn”.”

“Ik zag een zeer omvangrijke stad (*Rome*), die meer daglicht ontving. Het was het beeld van een stad die tot dit deel van de wereld behoorde. Ik zag daar een verschrikkelijk schouwspel. Ik zag hoe Jezus Christus gekruisigd werd. Ik rilde tot in het merg van mijn beenderen: want het waren allemaal mensen van ons tijdperk. Het was een martelaarschap van Onze Heer, veel afschuwelijker en wreder dan Hij van de Joden had ondervonden.”

Toen zei haar gids: “Je hebt de gruwelijkheden gezien waaraan door duisternis verblinde mensen zich overleveren.”

“Ik zag nieuwe martelaren, niet in deze tijd (1820), maar in de toekomst. Nochtans zie ik, dat men ze reeds nu onderdrukt.”

“Ik had een visioen van een grote kerk met een zeer hoge, kunstzinnig bewerkte toren, gelegen in een grote stad aan een brede rivier. De patroon van de kerk is de H. Stefanus (de Stefansdom te Wenen) en ik zag hem bij een andere heilige, die na hem gemarteld werd. Bij die kerk zag ik vele voornamen personen, waaronder veel vreemdelingen. Zij schenen daarheen gestuurd te zijn om de kerk af te breken. Allerlei mensen van het land verenigden zich met hen, zelfs priesters en kloosterlingen.”

“Op een plaats scheen het mij toe, dat men ondergronds bezig was een grote stad te ondermijnen, waar het kwaad een hoogtepunt bereikt had. Verscheidene duivels waren bezig met dit werk. Zij waren al ver gevorderd en ik dacht, dat de stad met zoveel zware gebouwen weldra zou instorten. Wat Parijs betreft heb ik vaak de indruk gehad dat het verzwolgen zou worden: ik zie zoveel holen eronder, maar ze lijken niet op de onderaardse grotten van Rome, met de beeldhouwwerken waarmee ze versierd zijn. Ik zag een schrikwekkend bederf, grote ellende en afschuwelijke gruwelen in de hoofdstad. Het scheen mij toe dat zij op het punt stond verzwolgen te worden. Ik heb de indruk dat er geen steen op de andere zal blijven.”

Het valse oecumenisme

“Ik zag, onder het beeld van meerdere tuinen in een kring om mij heen, de betrekkingen van de paus met de bisschoppen. Ik zag de paus zelf op zijn troon in een tuin. In verscheidene tuinen zag ik de rechten en volmachten van die bisschoppen en die bisdommen in de vorm van bloemen, planten en vruchten en ik zag de betrekkingen, de stromingen en invloeden als draden of stralen van de zetel van Rome uitgaan naar de tuinen. Op de grond in die tuinen zag ik het geestelijk gezag van het ogenblik, maar in de lucht daarboven de nadering van nieuwe bisschoppen. Zo zag ik bijvoorbeeld boven een tuin waar zich een strenge bisschop bevond, een nieuwe bisschop met een kruis, mijter en de hele rest. Om hem heen zag ik Protestanten die hem in de tuin wilden doen afdalen, maar niet onder de voorwaarden die de paus had geëist.”

“Zij (de Protestanten) proberen er op allerlei manier binnen te dringen. Bepaalde gedeelten van de tuin keerden ze ondersteboven of zij strooiden er slechte zaden. Dan zag ik ze weer op de ene plaats, dan weer op de andere grond bebouwen of braak laten liggen, ruïneren of de rotte delen niet wegruimen, enz. Alles was vol strikken en afval. Ik zag hen de wegen naar de paus onderscheppen en ombuigen.”

“Ik zag vervolgens, dat toen zij de bisschop introduceerden op de wijze die zij zich hadden voorgenomen, deze werd opgedrongen, binnengehaald tegen de wil van de paus en dat hij niet wettig de geestelijke macht bezat.”

“Ik zag naar ik meen, alle bisschoppen van de wereld, maar slechts een klein aantal was volmaakt geestelijk gezond. Ik zag alles wat overhelt naar het Protestantisme steeds meer de overhand krijgen en de godsdienst steeds meer in verval geraken. Er waren in Rome, zelfs onder de prelaten, heel wat personen met weinig Katholieke gevoelens, die met succes aan deze zaak meewerkten. Ik zag ook in Duitsland wereldse geestelijken en ‘verlichte’ Protestanten het verlangen koesteren en plannen maken voor de samensmelting van godsdienstige richtingen en voor de onderdrukking van het pauselijk gezag.”

Ontheiliging van de H. Eucharistie

“Ik zag heel vaak Jezus zelf op wrede wijze geofferd worden op het altaar door een onwaardige en misdadige viering van de Heilige Mysteriën. De H. Hostie zag ik voor heiligschennende priesters op het altaar liggen als een stervend Jezuskind, dat zij met de pateen in stukken sneden en verschrikkelijk martelden. Hun Mis, ofschoon die werkelijk het H. Offer voltrok, scheen mij een vreselijke moordpartij.”

“Ik zag dat de godsvrucht tot het H. Sacrament geheel in verval zou geraken en het Sacrament zelf in vergetelheid.

“Ik zag de vijanden van het H. Sacrament de kerken sluiten en de aanbidding verhinderen, maar ik zag ook dat zij zich een vreselijke kastijding op de hals haalden. Ik zag ze ziek en op hun sterfbed liggen zonder priester en zonder H. Sacrament.”

Afschaffing van de zegen

“Het is wel droevig, dat de priesters in onze tijd zo onverschillig zijn wat betreft hun macht om de zegen te geven. Men zou vaak zeggen dat zij niet meer weten wat de priesterzegen is. Velen geloven er nauwelijks in en schamen zich voor de zegen als was het een verouderde en bijgelovige ceremonie.”

“Velen tenslotte, denken helemaal niet aan de kracht en de genade, die hun door Jezus Christus is gegeven en behandelen de zaak zeer lichtzinnig. Terwijl de Heer het priesterschap heeft ingesteld en daaraan de macht heeft verleend om te zegenen, kwijn ik vaak van verlangen om die zegen te ontvangen.”

Het celibaat

Vanaf zondag Quasimodo (Beloken Pasen) tot aan de derde zondag na Pasen verhoogde zich haar uitboetend lijden tot zulk een hoogtepunt, dat haar omgeving, ofschoon sinds lang aan dergelijke taferelen gewend, nauwelijks het aanzien ervan kon verdragen. Anna Katharina leed ten gevolgen van de aanvallen op het celibaat door de aanhangers van Wessenberg en van talloze schandalen ten gevolge van die droevige gedragingen. Zij moest heel vaak het afschuwelijk kwaad tegenwerken, dat de aanvallen op het celibaat van de priesters veroorzaakte, zoals blijkt uit het visioen van 16 augustus 1821:

“Ik werd geleid naar een kudde, die graasde op één van de uiteinden van het veld van het Bruiloftshuis. Onder de schapen, die de kudde vormden, waren veel kwaadaardige rammen, die de kudde met hun horens verwondden.”

(Dit visioen kan vergeleken worden met Jeremia 23 en Jeremia 25,34-...)

De anarchie in de Kerk

Anna Katharina spreekt over de priesters: “Ik zie bij allen, zelfs bij de besten onder hen, een vreselijke hoogmoed, maar bij geen enkele nederigheid, eenvoud en gehoorzaamheid. Zij zijn uitermate tros op de afscheiding waarin zij leven. Zij praten over geloof, licht en “levend christendom”, maar zij verachten en beledigen de H. Kerk, waarin alleen het licht en het leven te vinden is. Zij plaatsen zichzelf boven iedere macht en iedere kerkelijke hiërarchie en kennen noch de onderwerping, noch de eerbied voor het

geestelijk gezag. In hun aanmatiging beweren zij alles beter te begrijpen dan de hoofden van de Kerk en zelfs de heilige kerkleraren."

"Die 'verlichten', ik zie ze steeds in een bepaald verband met de komst van de Antichrist, want ook zij werken door hun gedragingen mee aan de voltooiing van het mysterie van het kwaad. De tijd van de Antichrist is niet zo nabij als sommigen menen. Hij zal nog voorlopers hebben. Ik heb in twee steden professoren gezien uit wier scholen die voorlopers zouden kunnen voortkomen."

"Ik heb een moeilijke taak gehad in een kerk, waar men uit vrees voor heiligschennis het H. Sacrament in een pilaar had verborgen en ingemetseld en waar men in het geheim de H. Mis las in een kelder onder de sacristie. Waar dit gebeurde weet ik niet... Ik was doodsbang dat het Sacrament aan gevaar zou worden blootgesteld en mijn leidsman spoorde mij opnieuw aan om te bidden en al mijn bekenden om gebed te vragen voor de zondaars, en vooral, dat de priesters een sterk geloof zouden hebben, want er naderen zeer moeilijke tijden... de verwarring zal steeds groter worden."

Het hedonisme en het kruis

(hedonisme = leer dat het genot het hoogste doel is; dat de mens dient de streven naar de bevrediging van al zijn zinnelijke verlangens)

"Het was de tijd waarin vanaf de leerstoelen der professoren alsook vanaf de preekstoelen gezwegen werd over het kruis, het offer, de uitboeting, over verdienste en zonde. De tijd waarin de feiten, wonderen en de mysteries van de geschiedenis van onze verlossing plaats moesten ruimen voor holle theorieën over de verlossing, waarin de Godmens, wilde Hij aanvaard worden, alleen maar kon worden voorgesteld als "de vriend van de mensen, kinderen en zondaars", waarin Zijn leven alleen maar waarde had als voorbeeld van deugd, Zijn dood als liefdedaad; een tijd waarin men het gelovige volk de oude catechismus afnam om die te vervangen door Bijbelse geschiedenis, een tijd waarin het totale ontbreken van godsdienstonderricht moest worden gecamoufleerd door een infantiel taalgebruik, voor iedereen verstaanbaar, waarin de gelovigen gedwongen werden hun devotieboeken, hun oude gebedsformulieren en hun vroegere gezangen in te ruilen tegen producten van maaxsel van hun eigen tijd, even slecht en oneerbiedig als die waartegen men het missaal, het brevier en de riten trachtte uit te wisselen."

"Niet alleen voor de ongelovigen en voor de vijanden van de Kerk was het kruis een dwaasheid en een ergernis, maar als we alleen maar kijken naar hen, die het geloof in Jezus Christus niet willen verloochenen, schrok men toch van het (kleine) aantal dat nog het getuigenis van de prins der apostelen begreep: "Want gij weet, dat gij niet met vergankelijk zilver of goud zijt verkocht uit uw

ijdele levenswandel, die van uw vaders stamt, maar door het kostbaar Bloed van Christus, als van een Lam zonder vlek of gebrek." (1 Petr. 1,18-19).

De grote beproeving

"Ik heb nog een visioen gehad over de grote beproeving, hetzij bij ons of in verre landen. Het scheen mij toe dat men van de geestelijken een concessie eiste, die zij niet konden geven. Ik heb veel oude priesters gezien en enkele Franciscanen, die evenwel niet het habijt van hun orde droegen. In het bijzonder heb ik een heel oude geestelijke zien wenen. Ik zag ook enkele jongeren met hem wenen. Ik zag hoe anderen, waaronder veel lauwen, graag meedoen aan hetgeen men van hen vroeg."

"Ik zag de trouw gebleven ouderen zich met grote droefheid onderwerpen aan het verbod en hun kerken sluiten. Ik zag hoe vele andere vrome mensen, boeren en burgers, zich aan hen vasthouden. Het was alsof men zich in twee partijen splitste: een goede en een slechte."

De Rozenkrans, het wapen van de eschatologische strijd

"Daar de propagandisten van de 'verlichting' een heel speciale haat koesteren voor de devotie van de rozenkrans, werd het belang van deze devotie mij getoond in een zeer diepzinnig visioen." Hierna beschreef Anna Katharina de Rozenkrans, maar het was onmogelijk haar gezicht weer te geven, daar zij, weer in normale toestand, niet goed kon uitdrukken wat zij gezien had.

"De verschillende Weesgegroeten waren sterren, gevormd door kostbare stenen, waarop de patriarchen en de voorouders van Maria waren afgebeeld in taferelen, die betrekking hadden op de voorbereiding van de Menswording en de Verlossing. Zo omvatte de Rozenkrans hemel en aarde, God, de natuur, de geschiedenis, het herstel van alle dingen en van de mens door de Verlosser, die uit Maria geboren is; en iedere figuur, iedere stof, iedere kleur werd volgens zijn zinnebeeldige betekenis gebruikt voor de voltooiing van het goddelijk kunstwerk."

Het onweer

"Ik zag een groot onweer komen vanuit het noorden. Het naderde in een halve cirkel naar de stad met de hoge toren (Wenen) en strekte zich ook uit naar het westen. In de verte zag ik gevechten en boven verscheidenen plaatsen strepen bloed aan de hemel en ik zag dat er voor de Kerk eindeloos ongeluk en ellende in aantocht was. Boven die stad (Rome) komen verschrikkelijke

dreigingen vanuit het noorden. De stad zag ik in zulk een beklagenswaardige toestand, dat het minste vonkje overal vuur kon verspreiden. Ik zag Sicilië somber, schrikwekkend en verlaten door allen die konden vluchten.”

Op zekere dag, toen zij in extase was, riep zij met luide stem en zuchtend:

“Ik zie de Kerk volkomen geïsoleerd en als helemaal verlaten. Alle mensen schijnen te vluchten. Overal zie ik grote ellende, haat, verraad, verlatenheid en volkomen verblinding. Vanuit een centraal en duister middelpunt zie ik boodschappers vertrekken om iets naar verschillende plaatsen te brengen; dat iets komt uit hun mond als een zwarte damp, die op de borst slaat van de toehoorders en haat en woede in hen doet ontvlammen. Ik bid vurig voor de onderdrukten. Op plaatsen waar sommigen bidden, zie ik licht neerstromen, op andere plaatsen dikke duisternis. De toestand is verschrikkelijk. Wat heb ik gebeden!”

De stervende natuur

“Ik zag de aarde als een rond oppervlak, overdekt met donkerte en duisternis. Alles verdroogde en stierf af. Ik zag dat met ontelbare bijzonderheden bij schepselen van allerlei soort, zoals bomen, struiken, planten, bloemen en velden. Het was alsof men het water uit de beken, de fonteinen, de rivieren en de zee pompte, of dat het weer terugkeerde naar zijn bron, naar de wateren boven het uitspannel of rond het paradijs. Ik trok over de verlaten aarde en zag de rivieren als dunne linten, de zeeën als zwarte afgronden, waar men alleen in het midden nog een paar plassen water zag. Heel de rest was een dikke, troebele modder, waarin ik enorme dieren en vissen zag, die zich door de modder heen werkten en vochten tegen de dood. Ik ging ver genoeg om de oever van de zee te zien, waar ik vroeger de H. Clemens had zien verdrinken. Ik zag ook plaatsen en mensen in de droevigste toestand van verwarring en ondergang en ik zag hoe de aarde steeds woester en onvruchtbaarder werd naarmate de duistere werken van de mensen toenamen. Ik zag veel gruwelen tot in bijzonderheden; ik herkende Rome en ik zag de Kerk onderdrukt en haar verval van binnen en van buiten. De Kerk was geheel rood van het bloed en er werd mij gezegd dat zij in bloed zou worden schoongewassen.”

50 of 60 jaar voor het jaar 2000

“In het midden van de Hel was een vreselijke afgrond: Lucifer werd er met ketenen geboeid in geworpen; een dikke mist omringde hem van alle kanten. Zijn bestemming was geregeld door een wet die God zelf had opgesteld. Ik zag hoe vijftig of zestig jaar voor het jaar 2000 Lucifer gedurende enige tijd uit de afgrond zal worden losgelaten. Ik zag verscheidene andere datums, die ik vergeten ben, ook andere demonen worden in een min of meer verwijderd

tijdperk in vrijheid gesteld om de mensen op de proef te stellen en om te dienen als instrument van de goddelijke gerechtigheid. Verscheidene van die duivels moeten in deze tijd uit de afgrond komen, en andere een weinig later."

"Ik zag hoe de apostelen naar het grootste deel van de aarde werden gezonden om overal de macht van Satan neer te slaan en er zegen te brengen, en dat de landen waar zij werkten, juist die waren die het meest door de vijand vergiftigd waren. Als die landen niet volhard hebben in het geloof en nu aan zichzelf zijn overgelaten, dan is dat geweest door een wijze beschikking van de Goddelijke Voorzienigheid. Zij moesten alleen ingezegend en in zekere zin bemest worden voor de toekomst, en zij blijven braak liggen om opnieuw ingezaaid te worden en overvloedig vrucht te dragen, wanneer de andere landen op hun beurt zonder bebouwing zullen worden achtergelaten.

"Toen Jezus was afgedaald naar de aarde en zij besproeid was met Zijn bloed, verminderde de macht van de Hel aanzienlijk, en werd haar optreden veel vreesachtiger."

De verblinding

"Ik had een visioen over de verblindheid van de wereld en de onverschilligheid van zovele priesters tegenover de tedere liefde van Jezus, die hen uitnodigt tot een leven van vereniging met Hem. De priesters droegen nalatig, oneerbiedig de H. Mis op; ik zag er weinig die godvruchtig waren en die een nuchtere kijk op de dingen hadden. De dienaars van de wereld brengen al hun handelingen in volmaakte overeenstemming met de heersende gebruiken, omgangs- en beleefdheidsvormen; zij komen scrupuleus etiquette en mode na. Zij zijn zeer actief en ijverig om de schijnwonderen van het Helse rijk in het licht te stellen en op te hemelen. Zij beijveren zich om de geheimen der wonderbare natuur, het bijgeloof, de toverij, waarzeggerij, wereldse kunst en de wetenschap met haar uitvindingen, en het magnetisme tentoon te spreiden. Zij zoeken de onvermijdelijke dood met alle middelen te verdoezelen, de zonde te camoufleren of te ontkennen, het geweten te verdoven en de misleiden. Bij dat alles komen zij zo zorgvuldig sommige richtlijnen na, dat men hen wel formalisten zou kunnen noemen, hoewel zij de Kerk van formalisme beschuldigen en in haar mysteriën slechts uitingen en vormen van bijgeloof zien. Met alles wordt rekening gehouden, behalve met het Rijk van de Mensgeworden God. Aan Zijn geboden en voorschriften alleen stoort de wereld zich niet. De dienst van de wereld zag ik in de manieren van haar volgelingen worden nagekomen met grote nauwgezetheid, maar de dienst van God wordt veronachtzaamd of slecht uitgeoefend. Ach, als ooit de zielen opeisen wat hun verschuldigd is van de kant van de geestelijkheid, die door haar nalatigheid, zorgeloosheid en onverschilligheid zulke grote verliezen heeft toegebracht; wat zal dat voor die nalatigen iets verschrikkelijks zijn! Hadden wij

echte priesters, wij hadden ook goede Katholieken... doch Helaas, ze zijn talrijk, die de Heer nogmaals zouden kruisigen indien Hij op aarde terugkwam en een tweede maal predikte wat Hij gepredikt heeft!"

Is de Rooms-Katholieke Kerk de enige Ware?

Clemens von Brentano, door Katharina gewoonlijk de Pelgrim genoemd, zei eens het volgende tegen haar: "Men kan fundamenteel vroom zijn en aan God behagen zonder door uitwendige aansluiting bij haar lichaam ingelijfd te zijn."

Anna Katharina antwoordde hem niet onmiddellijk, bang dat haar woorden weinig indruk zouden maken, omdat vele Katholieken onkatholiek en inconsequent leven. Niet lang daarna echter, kwam zij hierop terug en zei:

"Mijn engel-geleider heeft het mij ten kwade geduid dat ik naar uw lofrede op vrome kettters en dwaalgelovigen heb geluisterd. Hij vroeg: 'Zijt ge dan vergeten wie gij zijt en van wie ge de bruid zijt? Ge zijt een maagd van de Katholieke Kerk, aan God en Zijn dienst door heilige geloften gebonden. Ge moet God loven in de Kerk en met innig medelijden bidden voor de kettters. Beter dan wie ook zijt ge in staat te begrijpen wat de Kerk is, en daarom moet gij de ledematen van Jezus Christus prijzen in de Kerk, dat Zijn lichaam is. Wat hen betreft die van dat lichaam zijn losgescheurd en het zulke wrede wonden hebben toegebracht, ge moet hen beklagen en voor hun bekering bidden."

"Ongehoorzamen prijzen is deelnemen aan hun zonde. Bovendien is zulk een lof geen liefde, omdat de ware zielenijver erdoor wordt benadeeld. Onder de kettters zie ik vele brave mensen; zij boezemen mij een diep medelijden in, maar ik zie ook dat zij kinderen zijn van hun oorsprong en veel behouden hebben van de geest van opstand en hoogmoed, waaruit de ketterij is geboren. Ik zie verder, dat zij hoe langer, hoe dieper afglijden en zich onophoudelijk in nieuwe sekten splijten. Wel hebben zij nu en dan gevoelens van vroomheid, die hun zijn bijgebleven uit de Katholieke oerstam, uit de moedergrond, maar daarnaast zie ik in hen duistere gevoelens van hoogmoed, opstandigheid, vijandschap tegen hun eigenlijke en ware Moeder. Zij willen gaarne zeer vroom zijn op voorwaarde dat ze niet Katholiek zijn. Zij zeggen altijd: 'Op de ceremoniën, op de dode letter, op de vorm komt het niet aan; men moet God in de geest dienen.' Niettemin klampen juist zij zich eigennuttig aan de vorm vast, en wel aan een dode, zelfgemaakte en daarom voortdurend in veranderende vorm; deze is niet organisch gegroeid, niet geleidelijk uit de aard der zaak ontstaan, ontwikkeld, geëvolueerd, en daarom is hij geen door de Geest bezielde organisme zoals de Kerk, maar een dood en ledig omhulsel. Zij kunnen het hoofd niet buigen en allen hebben de ziekte van hoogmoed. Hoe zouden zij de nederigheid des harten kunnen bezitten, zij die zich niet van hun kindsheid af hebben leren vernederen? Immers, hun zonden en ellenden

biechten zij niet en ze kennen de praktijk niet van de kinderen der Kerk, die voor Gods plaatsbekleder in het Sacrament van de Biecht met gevoelens van oprecht berouw en schaamte zich van hun zonden beschuldigen. Nu weet ge waarom ik zelfs bij de meesten van hen geen ootmoed en volgzaamheid, maar verwaandheid, eigenzinnigheid, hovaardigheid en hardnekkigheid zie. Dwaalgelovigen die geldig het H. Doopsel hebben ontvangen zijn ledematen van de Kerk geworden. Hun leven hebben zij ontleend aan de Kerk en ze hebben geen ander geestelijk voedsel dan wat hun uit de Kerk kan toevloeien. Maar ze komen niet aanzitten aan de tafel met de kinderen des huizes; zij blijven buiten staan pochen, beledigen, terwijl ze sterven van honger en uitputting. Als ik in visioenen gedoopte kettters zich weer met de Kerk zie verenigen, is het alsof zij uit de muren van de Kerk komen om voor het altaar en het H. Sacrament te treden, terwijl ongedoopten, Joden, Turken, heidenen, wanneer zij zich bekeren, mij getoond worden als komend van buiten en binnentredend door de deur."

"Laten wij ons vastklampen aan het geloof; is iets op aarde in staat ons meer troost te verschaffen? Welke andere godsdienst, welke wijsbegeerte zou het geloof kunnen vervangen en ons zulk een rust kunnen geven? Er bestaat maar één Kerk, de Rooms Katholieke. Zou ze slinken tot een klein aantal leden, dan nog zou deze groep de éne, algemene, d.i. de Katholieke Kerk van Christus zijn, die door de poorten der Hel niet zal overweldigd worden. Als Christus zegt dat de kinderen van God, God als hun Vader moeten eren en beminnen, dan moeten zij ook de lieve Moeder Gods hun moeder noemen, en geloven dat zij het werkelijk is. Maar als iemand dit niet inziet, het niet vanzelfsprekend vindt en het niet beoefent, zelfs zonder voorgaande studie of onderricht, dan is voor zo iemand het Onze Vader een zinledige formule, ja, zelf is hij er ver vanaf een kind van God te zijn."

De macht van de priesterwijding

"De kennis van de grootsheid en heerlijkheid van deze wonderbare Kerk, waarin de Sacramenten in al hun kracht en onschendbare heerlijkheid bewaard gebleven zijn, is ongelukkig iets zeldzaams in onze dagen, zelfs bij priesters. Juist omdat zo vele priesters niet meer weten wat ze zijn, weten ook zo vele gelovigen niet meer wat ze zijn en begrijpen zij de zin niet meer van de uitdrukking 'behoren tot de Kerk'. Opdat geen enkele menselijke macht de Kerk zou kunnen vernietigen heeft God de priesterwijding tot een onuitwisbaar teken gemaakt. Indien er op aarde slechts één enkele geldig gewijde priester overbleef, dan nog zou Christus als God en Mens levend in Zijn Kerk blijven door middel van het Heilig Altaarsacrament. Wie na ontslagen te zijn van zijn zonden door een priester dit sacrament nuttigt, hij alleen is waarlijk met God verenigd."

De afbraak van de Kerk

“Ik heb gezien hoe lieden van de geheime sekte (de vrijmetselarij) zonder ophouden de Kerk ondermijnen.”

“En ik zag aan hun zijde een afschuwelijk beest, dat uit de zee omhoog was gekomen. Het had een staart als van een vis, klauwen als van een leeuwen meerdere koppen, die als een kroon een nog grotere kop omgaven. Zijn muil was groot en rood. Het was gevlekt als een tijger en het toonde zich erg vertrouwd met de slopers. Het ging vaak midden tussen hen in liggen, terwijl zij werkten. Vaak gingen zij het ook opzoeken in het hol, waarin het zich soms verborg.”

“In die tijd zag ik hier en daar in de hele wereld goede en vrome mensen, vooral kerkelijke personen, ten prooi aan kwelling, gevangen genomen en onderdrukt en ik had de indruk, dat zij op zekere dag martelaren zouden worden.” Daar de Kerk reeds voor een groot deel was afgebroken, zodanig, dat alleen nog maar het priesterkoor en het altaar overeind stonden, konden de slopers met het beest de Kerk binnendringen.”

“Ik zag een grote Vrouw vol majesteit. Zij scheen zwanger, want zij liep langzaam: de vijanden werden bij het zien van haar met schrik bevangen en het beest kon geen stap vooruit zetten. Het strekte met een woedende blik de nek uit naar de Vrouw, alsof het haar wilde verslinden. Maar de Vrouw draaide zich om en wierp zich voorover met het gelaat tegen de grond. Toen zag ik het beest weg vluchten naar de zee en de vijanden in de grootste wanorde wegrennen.”

“Ik zag de kerk van Sint Pieter en een enorm aantal mensen, die bezig waren haar te vernielen, maar ik zag ook anderen bezig met herstelwerkzaamheden. Rijen werklieden, bezig met deze dubbele taak, strekten zich uit over de hele wereld. De slopers sloegen hele stukken los; het waren in het bijzonder sekteleiden in groten getale en afvalligen. Er waren ook lieden bij die methodisch sloopten, alsof het volgens voorschrift ging. Zij droegen witte schorten met zakken en een blauwe gordel en ze hadden troffels achter die gordel. Overigens hadden ze allerlei kleren aan. Er waren grote en dikke voornamen lieden bij, in uniformen met sterren, die echter niet zelf werkten, maar met de troffel op de muren plaatsen aanwezen waar moest worden afgebroken, en hoe. Tot mijn grote ontsteltenis waren er bij deze vrijmetselaars ook priesters. Soms echter, als ze niet wisten hoe af te breken, wendden ze zich voor de zekerheid tot één van hen die een groot boek had, alsof het hele bouw- en sloopwerk daarin was opgetekend. Dan gaven ze met de troffel weer nauwkeurig een plaats aan die gesloopt moest worden, en vlug was ze neergehaald.”

“De paus zag ik bidden. Hij was omgeven door valse vrienden, die dikwijls het tegendeel deden van wat hij hen opdroeg. Ik zag een zwart kereltje, een leek,

in volle actie tegen de Kerk. Terwijl de Kerk zo werd afgebroken, werd ze aan de andere kant weer opgebouwd, maar zonder grote overtuiging. Zo zag ik veel geestelijken, waaronder één die, zonder zich van de wijs te laten brengen, midden door de rijen slopers liep en bevel gaf tot instandhouding en restauratie. Andere priesters zag ik traag hun brevier bidden en ondertussen bijvoorbeeld met een steentje aankomen dat ze als iets heel zeldzaams onder hun mantel hielden of het aan anderen overreikten. Ze schenen geen van allen vertrouwen te hebben, geen werklust, geen taak; en ze schenen helemaal niet te weten waar het om ging. Het was iets vreselijks.”

“De lieden in witte schorten werkten altijd maar in stilte en omzichtig door, schuw, om zich heen loerend als de anderen niet toekeken. Het hele front van de Kerk was al afgebroken, alleen het Allerheiligste stond er nog.”

“Ik zag nog een tafereel van de slopers. Ik zag hoe Maria haar mantel over de Kerk uitstreekte en hoe de vijanden van God werden verjaagd.”

“Ik beklagde mij bij de paus en vroeg hem hoe hij kon toestaan dat er zoveel priesters waren onder de slopers. Ik zag hoe Rome overeind zal blijven als een eiland, als een rots te midden van de zee, wanneer alles om haar heen in puin valt. Zij vernielden wat heilig en groots was, en wat zij opbouwden was niets anders dan hol, leeg en overbodig. Zij braken het altaar af en van de stenen maakten zij een bordes bij de ingang.”

De verduistering van de Kerk

“Ik zag de Kerk op aarde geheel verduisterd en verlaten. Gij, priesters, gij verroert u niet. Gij slaapt en de schaapsstal brandt aan alle kanten. Gij doet niets. O, wat zult gij daar eenmaal over wenen. Al had u maar een Pater Noster gebeden. Ik zie zoveel verraders, zij kunnen niet dulden dat men zegt: “Het gaat verkeerd”. Alles is goed in hun ogen, als zij door de wereld maar geëerd worden.”

“Ik zag de gebreken en de decadentie van het priesterdom, alsook haar oorzaken. Ik zag de kastijdingen die in aantocht zijn. De bedienaren van de Kerk zijn zo laf. Zij maken geen gebruik meer van de kracht die zij bezitten door hun priesterschap. Ach, als ooit de zielen opeisen wat hun verschuldigd is door de geestelijkheid, die hun zoveel verliezen berokkent door haar nalatigheid, zorgeloosheid en onverschilligheid, wat zal dat voor die nalatigen iets verschrikkelijks worden. Zij zullen rekenschap moeten afleggen voor alle liefde, alle vertroosting, alle aansporingen, alle onderrichtingen omtrent de godsdienstige verplichtingen die zij ons niet geven; voor alle zegeningen die zij niet uitspreken, ofschoon de kracht van Jezus' hand hun is gegeven, voor alles wat zij nalaten te doen zoals Jezus het gedaan heeft. Ik zag relikwieën wegwerpen en andere dingen van dien aard. Ik zag hoe aan oneindig veel

mensen van goede wil de toegang tot de genadebronnen van het Hart van Jezus werd verhinderd en afgesloten door de afschaffing van de devoties en door sluiting en profanatie van de kerken.”

“Ik kreeg een visioen wat betreft de ontelbare fouten van de herders en het nalaten van al hun verplichtingen jegens hun kudde. Ik zag vele goede en vrome bisschoppen, maar zij waren slap en zwak en het slechtste deel kreeg vaak de overhand.”

“God houdt terdege rekening met de decreten, bevelen en verboden van het hoofd van de H. Kerk en zij blijven bij Hem van kracht, ook al maken de mensen er zich niet ongerust over of loochenen zij ze of drijven er de spot mee. Ik zag al deze geestelijken omgeven door een zware mist, die hen als door een muur afscheidde van de Kerk. Ik zag de lauwheid van de plaatselijke geestelijken toenemen en ik zag een grote duisternis ontstaan. Toen verbreidde zich het visioen naar alle kanten. Overal zag ik de Katholieke gemeenschappen onderdrukt worden, gekweld, in het nauw gedreven en beroofd van hun vrijheid. Ik zag dat veel kerken gesloten werden. Ik zag overal veel narigheid. Ik zag oorlogen en bloedvergieten. Maar dit zal niet lang duren.”

“Ik zag de kerk der afvalligen geweldig toenemen. Ik zag de duisternis die er van uitging zich in de hele wereld verspreiden en ik zag veel mensen de wettige Kerk verlaten en zich tot de andere wenden. Daar is alles veel mooier, veel natuurlijker en beter geordend. Ik zag betreurenswaardige dingen. Men speelde, dronk, kletste, men maakte vrouwen het hof in de kerk, in één woord, men bedreef er allerlei soorten gruwelen. De priesters lieten alles toe en lazen de H. Mis met veel oneerbiedigheid. Ik zag er maar weinigen die nog godsvrucht hadden en de dingen gezond beoordeelden. Dat alles bedroefde mij ten zeerste. Toen bond mijn hemelse Bruidegom mij bij het middel vast, zoals Hij zelf aan de geselkolom werd vastgebonden, en zei: “Zo zal de Kerk nog gebonden worden, zo zal zij worden vastgeklemd, totdat zij zich weer kan oprichten”.”

“Ik zag in de toekomst de godsdienst diep wegzinken. Alleen in enkele haardsteden en in enkele gezinnen hield zij stand. Die heeft God ook gespaard voor de rampen van de oorlog”. Ik zag in de nabijheid een andere Kerk, waar alles licht was en die voorzien was van allerlei genaden van boven. Ik zag er engelen opstijgen en nederdalen, ik zag er leven en groei. Maar er was ook lauwheid en verstrooidheid.”

“Ik zag ook geestelijken hout aandragen naar de treden van de preekstoel. Zij staken vuur aan en bliezen uit alle macht, maar dat alles veroorzaakte alleen maar rook en een afschuwelijke damp. Toen maakten zij een gat in het plafond met een pijp er op, maar de rook wilde niet omhoog gaan en alles bleef in duisternis gehuld, waarin men stikte.”

“Ik zag ver weg op het achterplan de troon van een woest volk, gewapend met speren, en een gestalte die lachte en zei: “Bouw maar zo stevig als je wilt, wij gooien haar wel omver”.”

“Ik zag hoe men zo bekwaam (te Rome) de godsdienst ondermijnde en verstikte, dat er nauwelijks een honderd priesters overbleven, die zich niet lieten meeslepen. Hoe dat kwam weet ik niet, maar ik zag de mist en de duisternis meer en meer toenemen. Nochtans zijn er drie kerken waar zij zich niet meester van konden maken, namelijk de Sint Pieter, de Maria Maggiore en de kerk van de H. Michaël. Zij werkten voortdurend om ze af te breken, maar kregen het niet klaar. Allen werkten mee aan de afbraak, zelfs de geestelijken. Een grote verwoesting is nabij.”

Het overbrengen van de Kerk

“Ik kwam bij de Sint-Pieter en de Sint-Paulus (te Rome) en ik zag een duistere wereld vol droefheid, verwarring en bederf. Ik zag de Heilige Vader in grote zorg en angst om de Kerk. Ik zag de kerk van de Sint Pieter, die door een kleine man op de schouders werd gedragen. Hij had iets Joods in zijn gelaatstrekken. De zaak scheen zeer gevaarlijk. Maria stond op de Kerk aan de noordkant en strekte haar mantel uit om haar te beschermen. De kleine man scheen onder het gewicht van de kerk te bezwijken. Hij scheen nog leek te zijn en ik kende hem.”

Nu verschijnen de apostelen van de laatste tijden:

“De twaalf mannen die ik steeds zie als nieuwe apostelen, moesten hem helpen om de last te dragen, maar zij kwamen te traag. Hij scheen op het punt om onder de last te bezwijken, toen zij eindelijk kwamen en hun schouders er onder zetten, en vele engelen kwamen hen te hulp. Het was alleen maar de vloer en het achterste gedeelte van de kerk, heel de rest was door de sekte en door de bedienaren van de Kerk zelf gesloopt. Zij brachten de kerk naar een andere plaats, en het scheen mij toe dat meerdere paleizen voor hen ineens stortten als een korenveld voor de maaiers.”

“Toen ik de Sint-Pieter in die ruïneuze toestand zag en hoeveel geestelijken aan het sloopwerk meededen, zonder dat iemand hunner het openlijk wilde doen, voelde ik er zo'n droefheid over, dat ik met al mijn krachten Jezus aanriep en Hem smeekte om barmhartigheid. Toen zag ik mijn hemelse Brudegom voor mij in de gestalte van een jonge man en Hij sprak mij lang toe. Hij zei onder meer dat die overbrenging van de Kerk van de ene naar de andere plaats betekende dat zij in volledig verval scheen, maar dat zij op die dragers rustte en dat zij zich weer zou oprichten met hun hulp. Zelfs als er maar één enkele Katholiek zou overblijven, zou de Kerk opnieuw kunnen zegevieren, want haar fundament bestaat niet uit het verstand en de raadgevingen van de mensen.

Hij liet mij toen zien hoe het nooit ontbroken heeft aan mensen die baden en leden voor de Kerk. Hij toonde mij alles wat Hij zelf voor haar geleden had, welk een kracht Hij gegeven heeft aan de verdiensten en het lijden van de martelaren, en hoe Hij opnieuw al het voorstelbare lijden zou willen ondergaan indien het Hem nog mogelijk was om te lijden.”

“Hij liet mij ook in ontelbare taferelen het betreuenswaardige gedrag zien van de Christenen en van de geestelijken in steeds grotere kringen, die zich over de wereld uitstrekten en waar mijn land ook bij hoorde. Toen spoorde Hij mij aan om te blijven bidden en lijden. Het was een immens een onzegbaar droevig tafereel, dat zich onmogelijk laat beschrijven. Hij liet mij ook zien dat er bijna geen Christenen meer zijn in de oude betekenis van het woord.”

De Tegenkerk

“Ik zag op een groene weide veel mensen, waaronder “geleerden”, zich terzijde bijeen groeperen, en er verrees een “nieuwe kerk”, waarin zij zich verzamelden. Die kerk was rond met een grijze koepel en zoveel mensen stroomden daar samen, dat ik niet begreep hoe zij er allemaal in konden. Zij willen één enkel lichaam zijn, maar in iets anders dan in de Heer. Er heeft zich een lichaam gevormd, een gemeenschap buiten het lichaam van Jezus, dat de Kerk is: een valse kerk, zonder Verlosser, waarvan het mysterie is dat zij geen mysterie bezit. Ik kan niet zeggen hoezeer alles wat zij doen afschuwelijk, verderfelijk en ijdel is. Bijna niemand hunner kent de duisternis te midden waarvan hij werkt. Schijnbaar is alles zuiver, in werkelijkheid is er slechts leegte. Zij zit vol hoogmoed en verwaandheid en daardoor vernielt zij alles en voert tot het kwade ondanks de mooie schijn. Het gevaar schuilt in haar schijnbare onschuld. Zij werken en handelen buiten Christus om. Door Hem alleen wordt alle leven geheiligd en buiten Hem wordt iedere gedachte en iedere handeling het rijk van de dood en van de duivel.”

“Ik kan geen woorden vinden om de noodlottige gevolgen te beschrijven van die werking tegen de Kerk. Ze werden mij zinnebeeldig voorgesteld, maar er bestaan geen woorden of uitdrukkingen om de verpestende, duistere, moorddadige invloed weer te geven, welke die verlichte, nieuwe kerk rondom zich verspreidde. Overal waar ze doordrong verdorde alle groen: de bomen stierven, de tuinen verloren hun pracht en sieraad. Ik zag de duisternis tot op grote afstanden haar fatale uitwerkselen voortbrengen. Ik weet echter niet wat er van al die mensen werd, die in zo dichte drommen in de nieuwe kerk waren binnengestroomd. Het scheen mij dat zij al haar aanhangers verslond: ze werd hoe langer hoe zwarter. Ik zag meerdere groepen welmenende mensen naar een kant van de weide snellen, waar nog groen gras was, en licht.”

“Ik heb nu werkelijk wrede kwellingen te verduren, ik maak verschrikkelijke toestanden door. Ik heb enorm te arbeiden voor de Kerk in het algemeen; mijn

hoofd dreigt op hol te slaan, want ik zie overal wanorde en ellende. Ik zie studenten van het groot-seminarie van Münster, van Bonn en van overal door nieuwe ideeën in de war gebracht. Wat nog erger is: hoeveel herders zijn door dezelfde, voor de Kerk zo gevaarlijke ideeën verleid, en helaas, met dwaalleer besmet. Hoe smart me de aanblik van de grote tegenkerk, die ruim is, vreemd en extravagant: iedereen moet er binnentreden, zich erbij aansluiten. In die kerk zullen allen dezelfde rechten genieten: Lutheranen, Katholieken, alle sekten zonder onderscheid; het moet een vereniging van profanen worden, één kudde, één herder. Ook moet er een paus zijn, maar zonder macht en gezag, die niets te zeggen heeft, maar tegen loon zijn ambt zal vervullen. Alles is goed overwogen en veel is reeds bereikt, doch op de plaats van het altaar is niets dan desolaatheid en gruwel. Maar zij rekenen buiten God, die andere plannen heeft..."

De geestelijke oorlog

"Ik zag grote troepen uit verschillende landen zich naar één punt begeven. Overal hadden gevechten plaats. Te midden daarvan zag ik een zwarte vlek als een enorm gat; zij die eromheen vochten werden steeds minder talrijk, alsof er verschillende vielen zonder dat men het merkte. Gedurende die tijd zag ik nog tijdens de rampen de twaalf mannen waarvan ik heb gesproken, verspreid over verschillende landen, zonder dat zij van elkaar iets afwisten. Zij ontvingen stralen van het levende water. Ik zag hoe allen vanuit verschillende kanten hetzelfde werk verrichtten; dat zij niet wisten vanwaar de bevelen kwamen en dat wanneer de ene opdracht was verricht, hun een andere taak werd opgedragen. Zij waren nog steeds met twaalven, waarvan er geen ouder was dan veertig jaar. Allen ontvingen datgene van God wat verloren was gegaan en ik zag dat zij van alle kanten het goede tot stand brachten. Het waren allen Katholieken."

"Ik zag ook valse profeten bij de slopers, en zij, die de geschriften der twaalf nieuwe apostelen tegenwerkten. Terwijl de rangen van hen, die rond de duistere afgrond vochten steeds lichtgevender werden, en terwijl gedurende de strijd een hele stad verdwenen was, wonnen de twaalf apostolische mannen zonder ophouden grote aantallen aanhangers erbij en vanuit de andere stad kwam een lichtend punt die in de duistere schijf drong."

De twee steden

"Ik zag in twee tegenovergestelde kringen het rijk van Satan en het Rijk van de Verlosser. Ik zag de stad van Satan en een vrouw, de hoer van Babylon, met hun profeten en profetessen, hun wonderdoeners en hun apostelen. De stad van Satan was rijk, schitterend en magnifiek, vergeleken met het Rijk van de

Verlosser. Tegelijkertijd zag ik het Rijk van de Verlosser, arm en nauwelijks zichtbaar op aarde, gedompeld in rouw en droefenis. De Kerk werd mij tegelijk getoond onder de trekken van de H. Maagd en onder die van de Verlosser aan het kruis, waarvan de geopende zijde de zondaars de toevlucht van de genade scheen te bieden.”

Het gevecht van de H. Michaël

“Reeds was heel het voorgedeelte van de Kerk omvergehaald. Alleen de plaats waar het hoogaltaar stond met het Allerheiligste Sacrament, stond nog overeind. Ik was verpletterd van droefheid en vroeg mij steeds af waar toch die man was gebleven die ik vroeger bovenop de Kerk had zien staan om haar te verdedigen. Hij droeg een rood kleed en een witte banier. Ik zag opnieuw de kerk van Sint Pieter met haar hoge koepel. Sint Michaël stond op het hoogste punt, schitterend van licht. Hij droeg een kleed dat rood was van het bloed en in zijn hand hield hij de krijgsbanier. Op aarde woedde een grote strijd. Groenen en blauwen vochten tegen witten, en deze witten, die een rood en vlammend zwaard boven hun hoofd zwaaiden, schenen het onderspit te delven; maar niemand wist waarom er gevochten werd.”

“De Kerk was Helemaal rood van het bloed, zoals de engel, en er werd mij gezegd dat zij in het bloed schoongewassen zou worden. Naarmate de strijd voortduurde verdween de bloedkleur van de Kerk en werd zij steeds meer doorschijnend. De engel daalde naar beneden, ging naar de witten, en ik zag hem meerdere malen voor hun legerscharen. Dan werden zij vervuld van een wonderbaarlijke moed zonder dat zij wisten hoe dit kwam. Het was de engel die zijn slagen te midden van de vijanden vermenigvuldigde, zodat zij naar alle kanten wegvluchtten. Toen verdween het vurige zwaard dat boven de zegevierende witten zwaaide. Gedurende de strijd passeerden langszij voortdurend vijandelijke troepen, en eenmaal was het een heel talrijke. In de lucht boven het slagveld verschenen groepen heiligen. Zij wezen aan wat er moest gebeuren en gaven tekenen met de hand. Iedere heilige was anders, maar allen handelden in en waren vervuld van één en dezelfde geest.”

“Toen de engel van de top van de Kerk was afgedaald zag ik boven hem in de hemel een groot lichtend kruis, waaraan de Zaligmaker was vastgehecht. Uit Zijn wonden kwamen bundels schitterende stralen, die zich over de wereld verspreidden. De wonden waren rood en leken op schitterende poorten, waarvan het midden de kleur van de zon had. Hij droeg geen doornenkroon, maar uit alle wonden van het hoofd kwamen stralen die horizontaal over de aarde gingen. De stralen van Zijn handen, zijde en voeten hadden de kleur van de regenboog; zij verdeelden zich in heel kleine stralen, maar soms ook voegden zij zich bij elkaar en bereikten zo dorpen, steden en huizen over heel de oppervlakte van de aardbol. Ik zag ze nu hier, dan daar, soms van verre,

soms van dichtbij op verscheidene stervenden vallen en de zielen inademen, die binnengingen in één van deze kleurige stralenbundels en daarmee in de wonde van de Heer. De stralen van de zijdewonde verspreidden zich over de daaronder liggende Kerk als een overvloedige, zeer brede stroom. De Kerk werd er helemaal door verlicht en ik zag de meeste zielen langs die stralenbundel in de Heer binnengaan.”

Het onbevlekt Hart van Maria is de weg tot het H. Hart van Jezus

“Ik zag ook aan het uitspansel van de hemel een hart zweven, dat schitterde van rood licht en waaruit een bundel witte stralen kwam, die naar de zijdewonde voerde, en een andere bundel verspreidde zich over de Kerk en over veel landen. Die stralen trokken een groot aantal zielen tot zich, die door dat hart en die lichtbundel binnengingen in de Zijde van Jezus. Er werd mij gezegd dat dit het Hart van Maria was.”

De sterke Vrouw

“Ik zag hoe men de Dochter van de Koning der koningen (de H. Maagd Maria) aanviel en vervolgde. Zij weende veel om al het bloed dat ging vloeien en zij liet haar ogen gaan over een afdeling sterke vrouwen, die aan haar zijde moesten strijden. Ik had veel dingen met haar te bespreken en smeekte haar aan mijn land te denken en aan bepaalde streken die ik haar aanbeval. Voor de priesters vroeg ik iets van haar schatten. Zij antwoordde mij: “Ja, ik heb grote schatten, maar men treedt ze met de voeten.” Zij droeg een hemelsblauw gewaad. Met de ogen vol tranen zei Maria: “Mijn kind, het kruis zal veracht worden, men zal het tegen de grond gooien, men zal opnieuw de zijdewonde van de Heer openrijten; de straten zullen met bloed besmeurd zijn en heel de wereld zal in droefheid verkeren.” Hier kon de H. Maagd niet verder spreken en de smart stond op haar gelaat te lezen.”

“Daarenboven ontving ik van mijn leidsman een nieuwe aansporing om zelf te bidden en heel de wereld, zoveel mij mogelijk was, aan te sporen te bidden voor de zondaars, in het bijzonder voor de verdwaalde priesters. Mijn leidsman zei, dat er heel slechte tijden op komst waren.”

“De niet-Katholieken zullen heel wat mensen verleiden en met alle denkbare middelen trachten alles van de Kerk af te nemen. Daardoor zal een grote verwarring ontstaan.”

“In een ander visioen zag ik hoe men de wapenrusting voor de Dochter van de Koning klaarmaakte. Een menigte personen werkten er aan mee. Het geen zij aanbrachten bestond uit gebed en goede werken, zelfoverwinning en

werken van allerlei aard. Dat alles ging van hand tot hand tot aan de Hemel en daar onderging alles een speciale behandeling en werd het een stuk van de wapenrusting waarmee men de H. Maagd bekleedde. Met bewondering zag ik dat alles zo precies bij elkaar paste en het trof mij, te zien dat ieder ding iets anders betekende. De H. Maagd werd van hoofd tot voeten bewapend. Ik herkende meerdere personen die hun medewerking verleenden en zag met verbazing, dat hele inrichtingen en grote geleerde mensen niets bijdroegen, terwijl belangrijke stukken van de wapenrusting kwamen van arme mensen van nederige stand."

"Ik zag de veldslag. De vijanden waren oneindig veel talrijker, maar het kleine leger sloeg Hele linies neer. Gedurende het gevecht stond de gewapende Maagd op een heuvel. Ik snelde naar haar toe en beval haar mijn vaderland aan en de plaatsen waar ik moest bidden. Haar wapenrusting had iets opmerkelijks; alles had er een betekenis: zij droeg een helm, een schild en een borstharnas. Wat de strijders betreft, die leken op onze soldaten van nu. Het was een verschrikkelijke oorlog. Tegen het einde bleef er nog slechts een klein troepje over van de kampioenen die voor de goede zaak streden en de overwinning behaalden."

De heerlijkheid der Kerk breekt aan als het ochtendgloren

"Toen zag ik de Kerk weer opbouwen, heel snel en met groter luister dan ooit. Daar de arbeid van de slopers voortaan onmachtig was, begon het werk van de wederopbouw van de Kerk. In de verte naderden grote legerscharen, die zich in een cirkel rondom de Kerk opstelden. De eerste cirkel bestond uit jonge mannen en vrouwen, de tweede uit gehuwde mensen van iedere stand, waaronder koningen en koninginnen, de derde uit kloosterlingen, de vierde uit krijgslieden. Voor hen uit ging een man op een wit paard. De laatste troep was samengesteld uit burgers en boeren, waarvan velen op hun voorhoofd getekend waren met een rood kruis. Sommige legerscharen zag ik op aarde, andere in de lucht."

"Toen brak er in de hemel een oorlog uit. Michaël en zijn engelen moesten oorlogen tegen de draak. Ook de draak streed, en zijn engelen. Maar zij hielden geen stand en hun plaats werd in de Hemel niet meer gevonden. En de grote draak werd neergeworpen, de oude slang, die duivel en Satan heet, die de Hele wereld verleidt; neergeworpen werd hij, op de aarde, en zijn engelen met hem."

"Terwijl de anderen naderden werden gevangenen en onderdrukten bevrijd en dezen sloten zich bij hen aan. Van overal dreef men alle slopers en samenzweerdere voor zich uit en zij werden, zonder te weten hoe, in een verwarde massa samengebracht, in mist gehuld. Zij wisten niet wat zij gedaan

hadden noch wat zij moesten doen en ze gaven de anderen kopstoten, iets wat ik ze dikwijls heb zien doen. Toen zij allemaal in een massa bijeengebracht waren, zag ik, dat zij het slopen van de Kerk staakten en opgingen in de verschillende groepen.”

“Toen zag ik heel snel de Kerk weer opbouwen met meer luister dan ooit; want al de mensen van al die legerscharen lieten zich de bouwstenen doorgeven van de ene kant van de wereld naar de andere. Wanneer de verst verwijderde groepen dichterbij kwamen, trok die groep die het dichtst bij het centrum was zich terug achter de anderen. Het was alsof zij de verschillende gebedsoefeningen vertegenwoordigde en de troep soldaten de oorlogshandelingen. Het waren zuiver krijgslieden als de onze. De cirkel die zij vormden was niet gesloten, maar in het noorden was er een grote, legen en sombere tussenruimte, het leek een gat als een afgrond. Ik had de indruk dat daar een met duisternis overdekt land was.”

“Ik zag een deel van de krijgslieden achterblijven; zij wilden niet naar voren gaan en allen keken somber en sloten zich dicht aaneen. In al die groepen zag ik veel personen die omwille van Jezus het martelaarschap moesten ondergaan; ook waren er nog veel slechten onder, en een andere afsplitsing zou later plaatsgrijpen. Nochtans zag ik de Kerk volkomen hersteld. Boven haar, op een berg, stond het Lam Gods, omgeven door een groep maagden met palmtakken in de hand en ook de vijf kringen, gevormd door de hemelse legerscharen, overeenkomstig die van beneden, die tot de aarde behoorden.”

De zuivering

“Het ongeloof van dit tijdperk heeft zijn hoogtepunt bereikt; er komt nog een ongelofelijke verwarring. Maar na het onweer zal het geloof zich weer herstellen. Toen zag ik echter een Vrouw vol majesteit; zij schreed over het grote plein voor de Kerk. Haar wijde mantel had zij op beide armen en ze zweefde stil omhoog. Daar stond ze nu op de koepel en spreidde haar mantel, die straalde alsof hij met goud was bestikt, over de Hele Kerk uit. De slopers hadden juist een ogenblik rust genomen. Nu wilden zij weer aan de slag, maar ze konden op geen enkele manier bij de ruimte onder de mantel komen. Aan de achterzijde begonnen zij, die met de wederopbouw bezig waren, met een ongelofelijke ijver te werken. Er kwamen heel oude, gebrekkige en vergeten mensen, dan sterke krachtige jonge mensen, vrouwen en kinderen, geestelijken en leken, en weldra was het hele gebouw hersteld.”

“Toen zag ik een nieuwe paus komen. Hij was jonger en veel strenger dan de vorige. Hij naderde in processie en men ontving hem met luister. Hij scheen klaar om de Sint Pieter te consacreren, maar ik hoorde een stem zeggen, dat

een nieuwe consecratie niet nodig was, omdat het Allerheiligste Sacrament er altijd bewaard was gebleven.”

“Men moest toen op zeer plechtige wijze een dubbel feest vieren: een algemeen jubileum en het herstel van de Kerk. Alvorens het feest te beginnen had de paus reeds aanwijzingen aan zijn mensen gegeven, die zonder enige tegenspraak te ontmoeten, een menigte leden van de hoge en lage geestelijkheid uit de vergadering der gelovigen verwijderden en wegzonden. Ik zag dat zij de bijeenkomst mopperend en woedend verlieten. De paus nam heel andere personen in dienst, geestelijken en leken. Toen begon de grote plechtigheid in de Sint Pieter. Ik heb dezer dagen wonderlijke dingen gezien aangaande de Kerk. De Kerk van Sint Pieter was bijna geheel verwoest door de sekte; maar de werken van de sekte werden ook verwoest; en alles wat hun toebehoorde. Hun schorten en uitrusting werden verbrand door de beul op een plaats van schande. Ik zag in dit visioen de Moeder Gods zo hard aan het werk voor de Kerk, dat mijn godsvrucht tot haar nog is toegenomen.”

De komst van het Rijk

“Het gebed ‘Uw Rijk kome’ zal weldra worden verhoord. Ik had een sterke indruk van de nadering van het Rijk Gods. Ik bemerkte hoe zich in de hele natuur een prachtvol en hoger leven vertoonde en hoe een heilige ontroering zich meester maakte van alle mensen, zoals in de tijd toen de geboorte van de Heer nabij was. En ik voelde de nadering van het Rijk Gods zo nabij, dat ik mij gedwongen zag het met vreugdekreten tegemoet te snellen.”

De vernieuwing van de Kerk

“Ik zag in de Kerk een verzoening tot stand komen, vergezeld van ootmoedsbetuigingen. Ik zag bisschoppen en priesters tot elkaar naderen en hun boeken uitwisselen. De sekten waren de Kerk dankbaar voor haar wonderbare overwinning en voor de helderheid van de openbaring die zij uit haar ogen op zich voelden neerstralen. Terwijl de Kerk steeds schoner en lichtgevender werd, ontsprong er plotseling in haar midden een mooie Heldere bron, die naar alle kanten water verspreidde en klaar als kristal door de muren heen drong en door de tuin te bevoorleuen alles tot leven bracht. Ik zag het priesterschap en het kloosterleven zich weer herstellen na een lange aftakeling.”

“Ik zag ook een beeld van die toekomstige tijd, dat ik niet kan beschrijven, maar ik zag de nacht zich over heel de aarde terugtrekken en de liefde een nieuw leven verspreiden. Bij die gelegenheid had ik allerlei gezichten over de herleving van de kloosterorden. Ik kreeg een visioen van de Heilige Geest. Het was als een gevleugelde gedaante in een driehoekig vlak met een uitstorting van licht in zeven kleuren. Ik zag hoe dit licht zich verspreidde over de

geestelijke Kerk en over hen die in verbinding met haar stonden. Ik zag over heel de aarde een grote hoeveelheid uitstortingen van de H. Geest. Soms leek het op een bliksem die op een kerk neerkwam. Ik zag gelovigen in de kerk, en onder hen zij die de genaden ontvangen hadden, ofwel zag ik er enkele afzonderlijk bidden in hun woning. Dit gaf mij een grote vreugde en schonk mij vertrouwen, dat te midden van de steeds toenemende kwellingen de Kerk niet zal bezwijken, omdat ik in alle landen van de wereld de Heilige Geest instrumenten heb zien verwekken... Ik zag dat de Heilige Vader evenals vele anderen werd gesterkt door de Heilige Geest. Ook zag ik op verschillende plaatsen van de wereld het licht neerdalen op de twaalf mensen die ik dikwijls zie als twaalf nieuwe apostelen of profeten van de Kerk."

"Vanaf de oostkant van de Kerk naderde met oneindige luister een priesterlijke figuur. Het was alsof het de Heer zelf was. Weldra verschenen er rondom Hem twaalf mensen die licht uitstraalden en om hen heen nog velen anderen. Toen kwam er uit de mond van de Heer een klein, lichtgevend lichaam, dat eenmaal naar buiten, groter werd tot het vaste vorm aannam. Daarop werd het weer kleiner en ging als een schitterend figuurtje binnen in de mond van de twaalf die de Heer omringden en daarna in die van de vele anderen. Het was niet het historische tafereel van de Heer die het Laatste Avondmaal hield met zijn leerlingen, zoals ik dat zie op Witte Donderdag, maar toch, hetgeen ik daar zag deed mij daaraan denken. Hier waren allen lichtend en stralend, het was als een kerkelijke plechtigheid. Ik zag hoe het kerkelijk feest een einde nam en het was mij alsof ik zag hoe deze mannen met een hernieuwd vuur de ingesluimerde gevoelens voor het wonderbaar mysterie van Gods tegenwoordigheid, die zich op aarde vermenigvuldigt, nieuw leven moesten inblazen."

Verantwoording

De oorspronkelijke uitgave kwam tot stand door samenwerking van de Zr. A.K. Emmerick Stichting te Nuenen (Nederwetten) en de Stichting de Oude Mis te Aarle-Rixtel, Nederland. De belangrijkste bronnen zijn de visioenen van A.K. Emmerick zoals in diverse vertalingen uitgegeven en ten dele niet meer in de handel zijn, en de officiële akten van het kerkelijk onderzoek over A.K. Emmerick ten behoeve van haar zaligverklaring (*Akter der kirchliche Untersuchung über die stigmatisierte Augustinerin Anna Catharina Emmercik nebst zeitgenössischen Stimmen*, uitgegeven door Pater Winfried Hümpfner O.E.S.A., St. Rita Verlag, Würzburg, 1929.)

Zr. A.K. Emmerick Stichting, Ten Hout 19, 5674 NZ Nuenen, Nederland

Stichting De Oude Mis, Dorpsstraat 90, 5735 EG Aarle-Rixtel.

De Vlaamse stichting (Anna Katharina Emmerick vzw te Bonheiden) die vermeld staat in de oorspronkelijke uitgave is reeds opgedoekt en bestaat dus niet meer.

De uitgave werd opnieuw gedigitaliseerd, voor een bredere verspreiding. Er werd speciaal voor gekozen om de (overbodige of subjectieve) commentaar die bij de visioenen werd gegeven, weg te laten, en er werden ook de nodige verbeteringen aangebracht.

Noot: de visioenen staan niet noodzakelijkerwijs in chronologische volgorde, volgens de gebeurtenissen in de tijd. Deze teksten zijn samengesteld uit diverse fragmenten van visioenen die zij in de loop der jaren liet optekenen.